ఆవేదన క్షణాలు

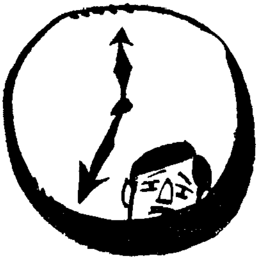

యర్రంశెట్టి శాయి

మధ్యాహ్నం రెండుగంటలకు ఫోన్ వచ్చింది రామచంద్రరావుకి.

ప్యూన్‌వచ్చి చెప్పాడా విషయం.

తనకు ఫోన్ చేసేవారెవరున్నారో అర్థం కాలేదతనికి. గత ముప్ఫయ్ ఏళ్ళ సర్వీస్‌లోనూ ఇదే ప్రథమం తనకిలా ఫోన్‌కాల్ రావడం.

లేచి ఆత్రుతగా ఆఫీసర్ గదిలోకి నడిచి ఫోన్ అందుకున్నాడతను.

"హలో !" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"రామచంద్రరావ్‌గారేనా మాట్లాడేది ?" అడిగిందో స్త్రీ గొంతు.

"అవునండీ ! మీరెవరు ?"

"నేను చర్చి హాస్పిటల్ నుంచి మాట్లాడుతున్నానండి ! మీ భార్య కొద్ది సేపటిక్రితం ఇక్కడ ఎడ్మిట్ అయారు. ఫిమేల్ వార్డ్ బెడ్ నెంబరు వన్‌వన్‌త్రీ. ఆవిడ కండిషన్ సీరియస్‌గా ఉంది."

రామచంద్రరావ్ ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు.

కాళ్ళూ చేతులూ వణికిపోసాగినయ్. అతని నుంచి మాట రాకపోయేసరికి ఆమె ఫోన్ పెట్టేసింది.

అతని పరిస్థితి గమనించిన ఆఫీసర్ విశ్వనాథం "ఏమిటి సంగతి ?" అని అడిగాడు.

"మా మిసెస్‌కి సీరియస్‌గా ఉందిట సార్ ! హాస్పిటల్లో చేర్చారని చెప్తున్నారు ..."

"అరె ! పాపం ! అదివరకే జబ్బుతో ఉన్నారా ?"

"ఉహూ ! ఉదయం నేను ఆఫీస్ కొచ్చేవరకుకూడా బాగానే ఉంది...."

"త్వరగా వెళ్ళండి మరి హాస్పిటల్‌కి .. "

రామచంద్రరావ్ తడబడుతున్న అడుగులతో బయటకు నడిచి హెడ్‌క్లర్కుతో విషయమంతా చెప్పి ఆఫీస్ బయటికొచ్చేడు.

రిక్షా ఒకటి ఖాళీగా కనిపించింది అక్కడ. బస్ కోసం వేచిఉండటం కంటె అందులో వెళ్ళడం నయం !

"అర్జంటుగా చర్చి హాస్పిటల్ కెళ్ళాలోయ్.. "

"కూర్చోండి !"

రిక్షా వేగంగానే తొక్కుతున్నాడతను.

రామచంద్రరావుకి ఇంకా వణుకు తగ్గలేదు.

గుండెల్లో బాధ! అంతకు ముందెన్నడూ అనుభవించని పరితాపం. కళ్ళు వెంబడి నీళ్ళు రాలేందుకు సిద్ధంగా ఉన్నాయ్.

జయకు ఏమయింది? అంత ప్రమాదకర పరిస్థితి ఇంత హఠాత్తుగా ఎలా ముంచుకొచ్చింది? ఏనాడూ ఆమె మంచం పట్టగా చూడనేలేదు తను. అలాంటిది. జయ ఈ గండం నుంచి బయటపడుతుందా?

'భగవంతుడా! నా సర్వస్వం జయే! నా జయకు హాని చేయకు!' గద్గదిక స్వరంతో గొణుకున్నాడతను.

అతని కళ్ళముందు జయ మొఖం కనబడుతోంది దీనంగా, విషాదంగా ఆనాటి అందాలు చిందించిన ఆ ముఖానికీ విషాదం మూర్తీభవించిన ఈ ఆకృతికీ ఎంత తేడా? మధ్యలో ముప్ఫయ్ సంవత్సరాల జీవితం గడిచింది. అంతా సుఖదుఃఖాల సమ్మేళనం.

మొట్టమొదటిసారి ఆమెను చూచిన దగ్గరనుంచే తను ఆమె అందానికి దాసుడయిపోయాడు.

ఎదురింటి డాబామీద రెండుజెడలతో— మెరిసిపోతున్న అందంతో.. మబ్బు రంగు బట్టల్తో తన చూపు మరల్చుకోలేకపోయాడు. తన చూపులను గమనించి జయ సిగ్గుపడింది. డాబా దిగి ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. ఆ రాత్రి తను నిద్రపోలేదు, ఆ మర్నాడు, ఆ తర్వాతా... ఆమెను పలుకరించే అవకాశం లభించేవరకు నిద్రే లేదు.

ఆ అవకాశం అంత తేలికగా లభించలేదు.

ఎన్నాళ్ళకో ఎంతో తపస్సు చేశాక చివరకు తనే ఇంటికొచ్చి పలుకరించింది.

"మీ అమ్మగారు లేరా?"

"లేరు! ఏం కావాలి?"

"మా పిన్ని పిలుచుకు రమ్మంది .."

"కూర్చోండి! వస్తుందిప్పుడే!"

జయ కూర్చోలేదు. తలుపు దగ్గరే నిలబడిపోయింది ఇబ్బందిగా.

"మీరేం చదువుకుంటున్నారు?" అడిగాడు తను.

"యస్సస్సీ పోయింది. ప్రైవేటుగా ఎగ్జామినేషన్ ఇస్తున్నాను..." ఆమె వెళ్ళిపోబోయింది.

"మీ పేరు?"

"జయ!" చెప్పేసి వెళ్ళిపోయింది చిరునవ్వుతో.

ఆ తరువాత పరిచయాన్ని పెంచుకోవడం ఏమంత కష్టం కాలేదు, సాయంత్రం రోజూ ఆమె డాబామీదికి రావడం, తను తన గది కిటికీలో నుంచి చూడడం, ఇద్దరి చూపులు పదే పదే కలుసుకోవడం, నవ్వుకోవడం—సైగలు

చేసుకోవడం_ దూరంగా ఉన్నా తన్మయత్వం కలిగించేది ఆ అనుభవం !

తను జయకు రాసిన మొదటి ప్రేమ లేఖే నానా రభసా సృష్టించింది.

ఆ ఉత్తరం ఆమె చదువుకుని తన పుస్తకంలో దాచుకోవడం, ఆ పుస్తకం ఆమె పిన్ని చూడడం ఎందుకో జరిగింది.

దాంతో అప్పటికప్పుడే ఆమెనువాళ్ళ ఊరు పంపించేశారు. అలా జరగడం వల్ల తామిద్దరూ మరింత సన్నిహితులయారు ఉత్తరాల ద్వారా!

చివరకు పెద్దల ఆశీర్వాదంతోనే వివాహం జరిగిందిద్దరికి.

రిక్షా ట్రాఫిక్ సిగ్నల్ దగ్గర ఆగింది.

రామచంద్రరావ్ ఆలోచనల్లోంచి తేరుకున్నాడు.

రిక్షా ఎక్కి_ ఎంతోసేపయినట్లుంది. తీరా చూస్తే అయిదు నిమిషాలేనా కాలేదు.

ఇంతకూ జయ కెలాంటి ప్రమాదం జరిగింది? స్టౌమంట అంటుకుని శరీరం కాలిందా? లేక మరేదయినా అవాంతరంగా జబ్బు చేసిందా?

జయకేమీ ప్రాణాపాయం కలుగదు కదా!

ఒకవేళ అలా జరుగితే తను బ్రతగ్గలడా?

ఊహ సాధ్యంకాని విషయం అది.

తన జీవితంలో అనుక్షణం జయకు చెందిందే!

వివాహమయిన కొత్తలో తా మనుభవించిన మధురమైన రోజుల్ని ఇద్దరూ ఎంత జాగ్రత్తగా గుండెల్లో దాచుకున్నారు? ఆ తరువాత ఎన్నో ఒడిదుడుకులకు లోనయినా కలవరపడక చిరునవ్వు పెదాలమీద నుంచి చెరగనీయకుండా జయ అడుగడుగునా తనకు ధైర్యం చెప్పడం తనెలా మర్చిపోగలడు....

ఉదయం నిద్ర లేచినదగ్గర్నుంచీ రాత్రి పడుకోబోయే వరకు, పిల్లలకూ తనకూ కావలసినవన్నీ వేళకు సమకూర్చడం ఇంటి బాధ్యతలన్నీ ఆమే భుజాలమీద వేసుకోవడం - అనుక్షణం ఆమెకు మనసులో కృతజ్ఞతలు తెలుపకుండా ఎలా ఉండగలడు తను?

తను పనిచేస్తున్న ఫ్యాక్టరీ లాకౌట్లో ఉన్నప్పుడు, ఆర్థికమయిన ఇబ్బందులు చుట్టుముట్టి అందరినీ పస్తులుంచే సమయంలో కూడా తనకూ పిల్లలకూ ఎలాంటి లోటూ రాకుండా చూసి, ఆమె మాత్రం పస్తులున్న విషయం తెలుసుకుని తనెంతగా క్షోభించిపోయాడు? మరోసారి అలా చేయనని ఆమె తన చేతిలో చేయివేసి చెప్పిన రోజుని తను ఎప్పటికయినా మరచిపోగలడా?

తనకూ, పిల్లలకూ ఎప్పుడయినా కొంచెం అస్వస్థతగా ఉంటే చాలు విలవిలలాడుతూ తమనే అనుక్షణం కనిపెట్టి స్వస్థత చేకూరేవరకూ సేవలు చేయడం

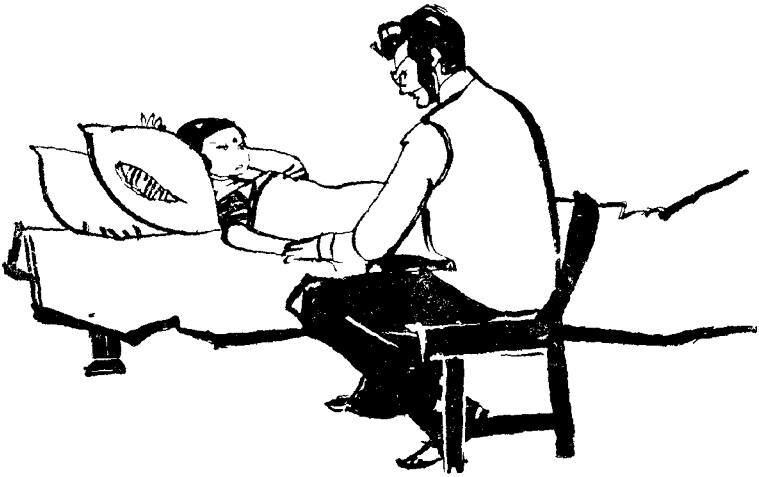

తనకెందుకో ఉండుండి గుర్తుకొచ్చి మన సంతా ద్రవించిపోతుంది.

తన ప్రాణంకన్నా మిన్న జయకు మరి తనేం చేయగలిగాడు ?

బ్లాంక్; ఆమెకున్న కోరికలలో ఒక్కటయినా తను తీర్చగలిగేడా ?

వివాహమయిన కొత్తలో ఆమెకున్న కోరికల గురించి తను ఎప్పుడయినా జ్ఞాపకంచేసుకుని బాధపడితే ఆమె తేలిగ్గా నవ్వేసి తనను సముదాయించేది.

"నేనంటే మీకున్న అనురాగం చాలు నాకు ; ఇంకేమీ వద్దు" అనేది.

రిక్షా హాస్పిటల్ చేరుకుంది.

రిక్షా దిగి రిక్షాఅతనికి డబ్బిచ్చి ఆదుర్దాగా లోపలకు నడిచాడు రామచంద్రరావ్.

బెడ్‌మీద బాండేజ్ కట్లతో పడుకుని ఉంది జయ.

రామచంద్రరావ్‌కి భయం వేసింది.

ఆమె తనకు దక్కుతుందా ?

డాక్టర్లు, నర్సులు ఆమె బెడ్‌చుట్టూ గుమికూడి ఉన్నారు.

ఒకవేళ జయకేమయినా జరిగుతే...

అంతవరకూ తనకు గుర్తులేని ఎన్నో విషయాలు గుర్తుకొచ్చినయ్ అతనికి.

"అమ్మా! ఆకలేస్తూందే."

"అమ్మా ! నా హోమ్ వర్క్ ఎలా చేయాలో కొంచెం చెప్పవే."

"అమ్మా, నా చొక్కా చిరిగింది, కొంచెం కుట్టవే."

అంటూ ఇంటిదగ్గరున్నంత సేపూ అమ్మ కోసం అలమటించిపోయే పిల్లల గతేమిటి ?

"కాఫీ తాగండి, చల్లారిపోతున్నాయ్, గడ్డం చేసుకోండి—

స్నానం చేయండి, నీళ్ళు తోడాను. ఇవాళ ఈ బట్టలు వేసుకోండి.

భోజనం వడ్డించాను లేవండి,
మీ ఆఫీసుకు టైమయింది,
ఇదిగో వాచీ మర్చిపోయేరు—"

అంటూ అనుక్షణం తననెవరు కని పెట్టి ఉంటారు? ఇవన్నీ తనేనాడూ కలుసుకోనయినా లేదే!

"నాన్నా అమ్మేదీ?" అనడిగే పిల్లలకు తనేమని సమాధానం చెప్ప గలడు?

ఆమె లేని లోటు ఎలా తీరుతుంది?

ఇల్లు దేవుడులేని పాడుబడిన గుడిలా తయారవుతుంది.

రామచంద్రరావ్‌కి కళ్ళు వెంబడి నీళ్ళు కారిపోసాగినాయ్.

డాక్టర్ దగ్గరకు నడిచి అతికష్టంమీద గొంతు పెగల్చుకుని అడిగాడు.

"ఆమె నా భార్య! ఆమెకేం జరిగిందో, ఇప్పుడామె పరిస్థితి ఎలావుందో కొంచెం చెప్పండి...."

డాక్టర్ అతని ఆందోళన చూసి ధైర్యం చెప్పాడు.

"మోటార్ సైకిల్ డాష్ ఇచ్చిందట మార్కెట్ రోడ్‌మీద. ఆమె కూరగాయలు కొనుక్కుని కూరగాయలసంచీతో వస్తుందట అప్పుడు. ఇందాక ఆమె పరిస్థితి మాకే ఆందోళన కలిగించింది గానీ ఇప్పుడిక ఏమీ ఫరవాలేదు. షి ఈజ్ అవుటాఫ్ డేంజర్."

రామచంద్రరావుకి ఆ మాటలు పోయిన ప్రాణాన్ని తిరిగివచ్చేలా చేసినయ్. అప్పుడే జయ కళ్ళు విప్పింది.

రామచంద్రరావ్ ఆమెకి సమీపంగా నడిచి వంగి ఆమె మొఖంలోకి చూచాడు.

"నాకేం ఫరవాలేదు! మీరెందుకంత గాబరాపడుతున్నారు?" నెమ్మదిగా అందామె.

"మీరేమీ మాట్లాడకండిప్పుడు" ఆమెను మందలించింది నర్స్. డాక్టర్లు వెళ్ళిపోయారు.

నర్సు అక్కడే నిలబడి వుంది.

రామచంద్రరావ్ పక్కనే కూర్చున్నాడు. ఆమెను చూస్తున్నకొద్దీ అతనికి ధైర్యం వస్తోంది.

దేవుడు తన ప్రార్థన విని జయను బ్రతికించేడు.

కొద్దిసేపు గడిచిపోయింది.

జయ చేతికున్న గడియారం వేపు చూసింది.

"పిల్లలు స్కూలునుంచి వచ్చే వేళ అయింది. ఇంటి కెళ్ళరూ?"

"సరే! వెళ్ళి- మళ్ళీ వస్తాను...."

లేచి నిలబడ్డాడు రామచంద్రరావ్.

మరోసారి డాక్టరుతో మాట్లాడి హాస్పిటల్ బయటి కొచ్చేడతను. ఇప్పుడతనికి ఆనందంగా ఉంది. సంపూర్ణమయిన జయను ఇప్పుడు చూశేడు తను.

"నాన్నా అమ్మేది?" అని పిల్లలడిగితే "యాక్సిడెంట్ అయింది. రెండ్రోజుల్లో ఇంటికి వచ్చేస్తుంది హాస్పిటల్ నుంచి" అని జవాబిస్తాడు తను.

అంతే!